

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 796/2026
07.07.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА– адвоката Југослава Тинтора, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК бр. 172/25 од 15.10.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-659/25 од 21.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 07.07.2026. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА– адвоката Југослава Тинтора, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК бр. 172/25 од 15.10.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-659/25 од 21.01.2026. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу ЗК бр. 172/25 од 15.10.2025. године окривљени АА, поред окривљеног Југослава Николића, оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 27.02.2008. године до 26.03.2008.године. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-659/25 од 21.01.2026. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК бр. 172/25 од 15.10.2025. године преиначена, само у делу одлуке о казни

у односу на овог окривљеног, тако што је Апелациони суд окривљеног АА за кривично дело изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и 33. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затова у трајању од 1 године и 2 месеца у коју му је урачунао време проведено у притвору од 27.02.2008. године до 26.03.2008. године, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Југослав Тинтор у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи у целини другостепену пресуду на тај начин што ће усвојити жалбу браниоца и окривљеног АА ослободити од оптужбе јер није доказано да је извршио кривично дело за које је оптужен или побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву као разлог подношења захтева означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означава записнике о саслушању окривљеног. Незаконитост наведених доказа образлаже се наводима да је записник о саслушању окривљеног АА од 29.02.2008. године процесно споран, јер је окривљени саслушан без браниоца – у ситуацији када је био исти обавезан, док је записник о саслушању окривљеног АА од 05.03.2008. године споран обзиром да је њиме покушана конвалидација незаконитог записника од 29.02.2008. године, на тај начин што му је обезбеђен бранилац, а затим окривљени није изнео свој исказ пред браниоцем како то ЗКП и прописује, већ је претходни исказ (дат у одсуству браниоца) „командом копи – пејст“ унет у нови записник и потписан од стране присутних, што значи да је технички фалсификован. У вези са изнетим, бранилац и наводи да је на описани начин повређена и одредба члана 74. ЗКП, јер окривљени није имао браниоца у време када је износио своју одбрану иако је одбрана била обавезна, а имао је браниоца накнадно када је записник технички копиран.

На описани начин по ставу Врховног суда бранилац указује само на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

На битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац указује и наводима да је суд повредио право одбране приликом

испитивања сведока ББ и ВВ, обзиром да је суд на главном претресу погрешно применио одредбу члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 3, став четири, страни четири и страни пет, став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред изнетог, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, коју образлаже наводима да је јавну тужбу заступало лице које према Уставу уопште није било функционално надлежно да је заступа и које је противуставно заступало, јер је у конкретном случају, оптужба заступана од стране „вишег тужилачког сарадника“.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 3, став три, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног износи сопствену оцену изведених доказа, пре свега исказа оштећеног ГГ и исказа сведока ДД и ЂЂ, ВВ, ББ, те утврђује противречности у исказу оштећеног са исказима саслушаних сведока, а како то ближе бранилац објашњава и образлаже тачкама од а) до д). Такође, износи и сопствену оцену доказа – записника о пријему кривичне пријаве и утврђује разлике између исказа оштећеног који је дао у истрази и онога што је констатовао у записнику о пријему кривичне пријаве.

На описани начин, по ставу Врховног суда, бранилац окривљеног у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи сопствену верзију догађаја и на сопственим чињеничним закључцима другачијим од оних утврђених у побијаним пресудама заснива став да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи кривичног дела за које је оптужен и оглашен кривим.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног означава и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као ни повреда закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев, у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Јасмина Васовић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић